

25

Postoburavých vietek, s Vaším jménem listě na nich tisknóm, potvrdí za 10c. Osnák a český vstník, obřez, postřel, papír a obřez státní. Píší na CENTRAL CARD CO., 202 W. 12th St., Chicago, Ill. Za obřez potvrdí za 10c.

DO WILBER, NEB.

Oznamuji et. svjm příznivcím, že jsem vykoupil od p. Shackettona ve Wilber, Neb.,

obchod v nábytku pohrobniectví.

a rád posloužím a prodám za ceny tak nízké, jak možná jen prodati. F. J. Sadilek.

DR. BOHUSL. MALOCH,

český lékař PRAGUE, NEBR.

Milovníkům střelby a hudby.

Právě vydal jsem dva pěkné ilustrované ceníky, totiž jeden zbraní střelných a druhý ceník hudebních nástrojů. ... M. J. PRIBYL, 498 S. Halstead St., Chicago Ill.

Kupte si

PŘEPLAVNÍ LÍSTKY DO ANEBO Z ČECH ZA NEJLEVNĚJŠÍ CENY

J. J. HAVELKY,

vešního přeplavního jednatel: \$40.00 v druhé kajuté Z HAMBURKU DO NEW YORKU. POJIŠTĚNÍ PROTI OHNI za nejlevnější ceny.

Píárna otevřena v neděli od 8. do 11 h. ráno. Adresa poštovní: J. J. HAVELKA, Room No. 34, 144 E. Van Buren st., Chicago, Ill.

WM. NELSON, POZEMKOVY JEDNATEL,

Pokoř 3, Barker Block, OMAHA.

Nabízím prodej vybraných 50,000 akrů půdy v okrese Rooks v Kansas a 100 farmám za průměrnou cenou od \$8 do \$10 akr, na 9 roků k splacení. ... Pamatujte, že okres Rooks jest uprostřed nejlepšího pěstováního kraje v Americe.

Já jsem vybral tyto pozemky pro společnost, jež je již vlastně, tato je zaplacená hotově a mohla si vybrat. ... Doplate si pro mapu a popis tohoto okresu a zakupte si co nejdříve měřiče.

Připravuji výlet na tyto pozemky na den 27. dubna t. r. WM. NELSON, 2-1m Room 3, Barker Bld. Omaha.

“Hořké víno”

odporučeno nejkvalitnějšími americkými lékaři co nejlepší lék proti všem žaludečním a jaterním neduhům. K dostání v lékárnách a čelnějších hostincích. Jos. Triner, velkoobch. vínem, 397, 399 a 401, W. 18th st., Chicago, Ill.

Ingallie o přistěhovalecích.

“Národové nejsou na čas. Veliké mužové, hrdičské činy a dědičnost slávy jsou nezbytnými. Takové jsou výsledky staletí. Musí být minulosti, která potěší, budoucna, jež povzbuzuje a odpovídá nitru, tvoří národu a snahy národnosti, společnost tradic a obětí, jednotu jedné cíle a jsoucnost původu jsou podstatnými prvky takých hlavních záasad, s nimiž v dávných dobách nebyli tak obeznámeni. Vlastenečství, občanství a vlast jsou moderní označení zavedená germánskými kmeny pro skupiny lidu. K tomu pak pojí se provádění svobody, bratrství, individualismus a víra lidu. Dávna čestství a vlády byly hrdý muž, lidské zvířecí, vojenská k zápasům zbraně, otroctví a vládci, tyranové a jejich obětí. Dějiny jsou anály jednotlivých kmenů, republik, konfederací, čestství a despotismu, kdežto národ jest určitým vývojem a výkvětem moderní civilizace. Jest to morálka majitel významné charakteristiky, jež nelze změnit a pojmem vláda, lid aneb stát. Bytí této morálky nespočívá pouze na krevním příbuzenství kme ne aneb společném jednomu původu, neboť nejmenší národové jsou složení a sestávají z členů mnohých různých pátvodů. Není kmenů úplně čistých a národovci nedotýká se politiky. Anglický typ, nesprávně anglo-saxský zvaný, není ani Brit ani Jut, ani Dán, ani Nor, alež směs jinou věcí. Francouz není ani Gaul, ani Frank, ani Kelt ale směs těchto živlů. Anglo-američan představuje splynutí každého příbuzného kmene v jeden typ, jehož význačnost a rozdíl od jiných jest patrným a známým. Žádné otrávení krve není tak osudným, jako adulterace kmenů čili jednotlivých rodů, tak pomšence má necnosti a chyby předků obou kmenů, avšak cnosti ani jednoho, kdežto splynutím příbuzných krví buď se ráznost, etičádost, odvaha, vynalézavost, genius a sílou k zápasům. Totož jest dědičtím Spojených Států přivoděné sloučeninami, jež národnost jejich utvořily ze všech odvětví rodiny kavkazské. Tento národ nepokračuje z kmenové totožnosti, aniž jednotu jeho jazykem, náboženstvím aneb zájmy se udržuje, tak jako ne hranicemi pouhými. Od těch národ ten jest neodvislý. Národa toho může stávat i kdyby jméno jeho a hranice z map zmizely, jen když touha po trvání jeho zůstane. Narození Spojených Států, jako národa datuje se od prvního krveprolití za revoluce. Postup od koloniální odvislosti byl pomalým a pochybným. Ubíral se stezkou k národnosti jaksi váhávými kroky až do velikého povstání lidu v dubnu 1861, kdy ozbrojený stal se útok na jeho unii. Od té hodiny bytí a svrchovanost národa se utvářily. Lid ze všech států, různý původem, náboženstvím, snah, zájmů, jazyka a kmene pronikl v duch národního sebevědomí, jež u všech přiležitostně se jeví při vlasteneckých projevech a slavnostech památných, v úctě k vrchní správě vládní, v hrdosti na skutky minulosti a očekávání velikých činů slavných v budoucnu. Kdyby občanská válka nebyla jiného výsledku docílila, nežli “nerozlučnou jednotu neporušitelných států”, již to bylo by stálo za všechno to zlato a krev obětovanou. Individualismus, svoboda vědomí, myšlenky a činů, spravedlnost jako základní pravidlo konání, rovnost všech před zákonem, stejné právo každému v zápasu o bytí bylo jejich záasadou. Tato formule v prohlášení neodvislosti, zůstala proti cizím armádám, nepřítelům kame-nem úrazu nejen přirodním, ale válkou občanskou utvrzeným. Idea ta jest nehybné utvořena a vlivy její zasáhnutí hrozí do celého politického světa.

Neměli bychom zapomenouti, v okamžitém našem návratu klenosti proti nebezpečím z cizího přistěhovalectva plynomého, ohromného vlivu jakéhož měli cizinci a účast v utvoření národa Spojených Států v naší historické křiat. Z těch milionů, jež přibylý našemu obyvatelstvu před rokem 1860, většina jich vyběhala se jihu, kde práce byla potu-pena, snížena a obmezena pouze na ty třídy, jež nejnížšími byly. Pro Němce, Irčany a Skandinávce byly státy ty méně přitažlivými. Oni nepřistěhovali se do New Yorku aneb Massachusettsu, aneb Kansasu, alež do Spojených Států a na obranu jejich svrchovanosti pospíšili do bitvy, jako k nějakému banketu. (Vlak Četá té! Poz. red.) Nebylo bojiště od Bull Run do Appomattox, kdež nebyli by hrdiností svou se proslavili a krví svou je neskrpili. Politikaři Severu nevěděli ničeho o nadšení národním. Malomyslní, bojácnost na čas sloučitelů zástapeč severních v 36. kongresu, protest Horace Greeleye proti spojení Unie v jeden kus bodáky a jeho pláni, aby tvrdostné sestry se nějak smířily, nenáležel nikterak oblasu v srdcích lidu mimo státy otrocké, se nale-zajšeho, toho lidu, jež nenáleželoval hospodářské zájmy, alež dal se nésti duchem národním. Odstranění otroctví emancipovalo nejen bělochy, ale i černochoy, a odstranilo poslední překážky ku stvoření kontinentální americké republiky, jež smem jest budoucna. To “doktrina Monroeova”, jež, ač neve-psána do žádné knihy předpisů, jest zákonem, který žádný jiný národ, nejsa dosti silným, povaliti nemůže. Prvním našim úkolem zeměpisným je spojení a jednotu Sev. Ameriky. Máme neutišený hlad pro obzory. Indian, Španěl, Francouz, Mexikán, Holanďan a Angličan ustoupili, nežli ještě na slavném my jsme byli pochodu k Jižnímu zálivu a Západnímu moři. Tam zůstali jsme jako na pochodu ve stanu přes noc. Vzdlali jsme se zápasu po 50 let, nikoliv proto, nebožad nadšení utucho, alež proto, že máme prozatím do-sti. Nepokořené hvězdy nováčků a na úzdě držené nátlaky mnohých lidí, jsou rozloženy, jako na stráží na celé čáře. Jsou neklidní a rádi by pokročili v před. Kanada a Me-xiko jsou americké provincie. Nežli ještě jedno století mine, vlny polár-ního moře budou našli hranicel. Přu-plav, jež má na jihu změniti proud našeho obchodu a osudy národa, bude náš jižní hranicel. Naše veřejné statky, jež zdály se minulému našemu pokolení tak rozsáhlé a nekonečné, nejsou více, byly vyčerpány! Romance o hranicích zmizela. Veliké pláne, rozsáhlá údolí záhadných a neobjevených tek jsou vesměs vyměřeny a obsaze-ny, z většiny přistěhovaleci z veliké Britanie a Severní Evropy. Za pět let nebude ani jediného akru půdu známé pod jménem veřejný pozemek, vládní, na němž pšenice, kukuřice, zeleniny a ovoce pěstovati se dá, aby nebyl vzdělán, aneb mohl se, jako homestead zabratí. Obyvatelstvo zde narozené jsouc upozorněno mřn-vým podnebním a bohatostí půdy věští na preriech, táhne od severních břehů mořských na západ. Dávno farmy puritánů jsou buď zrušeny, aneb nalézají se v rukou přistěho-valců i cizinců. Francouzští Kanad-ané a Irčané zaplavili Novou Anglii, přestavivše potomky svých poutní-ků do dšlen a továren, nedbajíce jejich tradic společnosti, aniž dbajíce učení jejich dějin společnosti. Lowell, Fall River, New Bedford a jiná střediska průmyslová jsou ve smyslu společenském zabrána cizinci a Boston jest pod správou cizinců, již s krví zakladatelů jeho nemají ničeho příbuzného. Obyvatelstvo soustředěné ve mě-stech jest spravováno většinami pu-

vodu cizího i rodu. Poměrně malá část obyvatelů Chicago jsou tu roze-ní. Praví se, že v New Yorku jest více Irčanů, nežli v kterémkoliv městě v Irsku, vyjmaže Dublín, Němeč více, nežli v kterémkoliv německém městě, až na Berlín. Ve Wisconsině a jiných státech severo-západu jsou osady, kde druhá gene-race natožená na této půdě, neumí ani mluvit, ani psát, aniž jazyku anglickému rozumí. Poněvadž zá-rodění a zápas o živobytí jest stále prudší, shledáváme se v soustavě průmyslové a ohromným a stále vzrůstajícím počtem práce nikoliv smělé, jež zvykla si na nižší mezy a živobytí jiné nácho; v mnohých případech jest až nevědomá úpiné, nečistá, ponížena, pověrečná a tak nevhodná pro vykonávání funkcí spojených se samovádou. Odvislé a zločinné třídy jsou stále doplňo-vány novým jich dovážením a krise průmyslová posiluje se ještě více přivážením živlů nevhodných pro naši společnost, pořádek a národní blahobyt. Rozumní a konservativní mužové pojednou chápu nebezpečí neobmezeného přistěhovalectví a žádají o soustavy, jimiž by nastalo obmezení a po případě úplné za-stavení. Každé uvažování o tomto předmět-u bylo by chybným, kdyby neuzná-valo zároveň, že za tu záplavu spo-lečenského kalu, kterýž se rozlévá nyní po Spojených Státech, jsme si jen sami a v první řadě viní. Běda, kterou trpíme námi byla vyvolána. My stále se dotráli, žebrali, podpláceli, bili po století, dělalice každý den na kalendáři “čtvrtým červencem”, jež vyhovoval by to-nům “Hall Columbia”, a hlučně hlá-sali jsme “vyžiliým národům starého světa”, že Amerika byla zemí svobo-dy a domovem mužů statečných. Veškeré překážky jsme odstranili, zdě rozbili a hráze naše vydali jsme vlnám mořským! My jsme nabídlí ú-tulku uprchlíkům, krov utlačovaným, občanství otrokům a volebni osudí tomu množství, jež mělo tolik vědo-mí o právu hlasovačím, asi tolik jako novorozené děcko ví o rozmě-rech krychle, s nimiž si hraje. Jiné země se přesvědčily, že smlouva ob-čanství jest vzájemná a že ten, jež státi se chce občanem, nemůže pro-hlášeti také učiniti bez souhlasu té moci, již hlavně se prohlášeti také stčje, již se odřiká. Nám naopak stáčilo vždy a všude v každém pří-padě ujišťování, že prohlášení, že někdo se státi chce občanem, závisí pouze od něho, od občana a nikoliv také od státu. Po diplomatickém dohodnutí s Velikou Británií, kongres bezvými-nečně prohlásil a formálním aktem dotvrdil roku 1868, že “vyvlastnění se jest přirozeným právem všech lidí, co do práv občanských, a nevy-hnutelné k použití všech práv života, svobody a štěstí”, i dodal, že každá pochybnost v tom směru by “v od-pověď se základními záasadami repu-bliky.” K této důrazné formulce veškeré civilizované mocnosti při-stoupily a úplné právo volného stě-hování v praxi, pak-li ne v theorii, považuje se všeobecně za neporuši-telné právo, jehož použití mohou lidské bytosti dle vůle své — Čřnány vyjmaje. A tu jsme, kde býti jsme chtěli! Pakli nemravní harfenisté jsou při banketu svobody, nejsou hosty nezvanými. Pak-li jed kalicha pozvednut jest ke rtům našim, nes-míme zapomenouti, že ty přísady sami jsme si namíchali. Pak-li leh-komyšlný měřič nedbá, jest vlastním nábojem zabít. Pak-li hrdý pták volnosti slétné k zemi, sám si toho přčinou, jest-li více poletovati ne-může k nebes výši, pak-li křídlo ko-vem zraněné opatrovati musí.

Rozdíluje výjev udál se dne 5. t. m. na vojenském cvičišti u Dejvic při cvičení 13. setiny 35. pěšho pluku, již velel nadporučík Josef May. Pro nepatrnou přčinou pan nadporučík se rozlítil a za hrozných nadávek udeřil pěšáka Landsee šav-lí do nejcitlivější části těla tak silně, že zmtněný vojín, ještě několik kro-ků učiniv, rázem skácel se k zemi. Marné bylo všecko namáhání přípra-vití nebožáka k vědomí. V soukrom-ném voze musil býti dopraven do vojenské nemocnice na Hradčanech. Zdali jest ještě na živu, nebylo možno zjistit. Hned po neblahé události rozkázal pan nadporučík, aby setina odebrala se do kasáren. Mezi vojny, zejména mezi záložnký nastalo velké rozčlenění a jítent, jemuž hlasitě dáván výraz. České Budějovice stanou se roku letošního dějištěm velkolepého, mo-hutného projevu vznešené myšlenky sokolské. Slétnet se tam ve dnech 22., 23. a 24. července veškeré So-kolstvo ze všech krajů českého krá-lovství, z družné Moravy i ze Slezka aby v městech těchto, kde stála ko-léčka slavných předků našich Jana Žižky a Mistra Jana Husa, nám tak drahých a posvátných, kteráž však nám drzá ruka vetřelcova po staletí vyrvali se snaží, ukázalo, že živ do-sud náš národ a jazyk český, aby ukázalo sílu a zdatnost svou, kteráž imponovati má nepřítelům našim tajným i zřejmým, a poučiti je, že marno jest veškeré násilí zutřivé proti svatým právům našim. V to-mto posvátném boji, stojí bratři Soko-lci v předvoji. Jak smutný jest osud oněch slo-váček dítek, kteréž Maďari v Ta-trech “kradou”, aby nimi národnost svou udrželi, toho nejlepší důka-zem jest následující příklad: Vdova Marie Holzrechtová z Trenšína odevzdala před pěti lety na domluvy úřadní ze svých pěti dítek tři syny “sirotčí komisi” za podmínek, že budou náležitě vychováni, do školy posláni a kdykoliv si toho bude jen přáti, jí vráceni. Zvěděvši o nepříz-nivých poměrech, v nichž se nalézá-jí v rukou maďarských “opatrovní-ků”, žádala r. 1892 sirotčí úřad trenšanské stolice, aby jí dítky vrá-til. Z úřadního jednání vyšlo na jevo, že dítky do škol nechodí, že se jich používá za pasáky a že “sirotčí komise” nedodržela učiněné ujedná-ní ve přímě vychování dítek. Přes to jí dítky nebyly vydány a ozná-meno jí, že se tak stane, zaplatí-li za pět let po 15 zl. měsěčně za každé, jakožto náhradu nynějším jejich “pěstounům”.

Z ČESKÝCH VLASTÍ.

O pohřbu v Krucemburku. Popá-lených osob ště se na 20, z nichž 5 popáleno téžes. Pohled na ubo-háky jest děsný; jeden má znevažo-vný obličej, jinému vypáleny obě oči. Domkářka Vítová, aby zachránila svou vnučku, vběhla do hofeého stavení, odkud musela proběhnouti uzoukou uličkou, při čemž utrpla těžkých popálení na rukou. Z mno-hých domků zůstaly pouze komfny, se stodal a chlévů na mnoze ani popel, tak že zástupci pojišťovacích společností tu a tam museli se táka-ti, kde které stavení stávalo! Lid bydlí v propadlých sklepěch, ve sbytelých spálenišč, jež na rychlo prkny neb slámou pokrýl, aby v di-vokém polobdní několik hodin před mrazivým větrem se ukryl! — Cel-kový pohled připomíná živé přibyt-ky afrických divochů, jak je vystavil dr. Holub v průmyslovém paláci. V zachovaných budovách obytová-no po 10 — 40 osobách (jako na ka-tolické faře a jinde). Jak smutný, přišerný pohled skýtá nyní Krucem-burk!

Dne 6. května byly spáchány v Brně tři sebevraždy. Na Josefově podřezal si krk postřiháč Škoda, ve Ferdinandově ulici 59 letý čalouník A. Michálek zbavil se ranou z revol-vertu života a 19 letý volentér Edv. Navrátil, se z revolveru v sadech před zraky čotného obecenstva na louce, obklopené stromovým, zastřelil.

Rozdíluje výjev udál se dne 5. t. m. na vojenském cvičišti u Dejvic při cvičení 13. setiny 35. pěšho pluku, již velel nadporučík Josef May. Pro nepatrnou přčinou pan nadporučík se rozlítil a za hrozných nadávek udeřil pěšáka Landsee šav-lí do nejcitlivější části těla tak silně, že zmtněný vojín, ještě několik kro-ků učiniv, rázem skácel se k zemi. Marné bylo všecko namáhání přípra-vití nebožáka k vědomí. V soukrom-ném voze musil býti dopraven do vojenské nemocnice na Hradčanech. Zdali jest ještě na živu, nebylo možno zjistit. Hned po neblahé události rozkázal pan nadporučík, aby setina odebrala se do kasáren. Mezi vojny, zejména mezi záložnký nastalo velké rozčlenění a jítent, jemuž hlasitě dáván výraz.

České Budějovice stanou se roku letošního dějištěm velkolepého, mo-hutného projevu vznešené myšlenky sokolské. Slétnet se tam ve dnech 22., 23. a 24. července veškeré So-kolstvo ze všech krajů českého krá-lovství, z družné Moravy i ze Slezka aby v městech těchto, kde stála ko-léčka slavných předků našich Jana Žižky a Mistra Jana Husa, nám tak drahých a posvátných, kteráž však nám drzá ruka vetřelcova po staletí vyrvali se snaží, ukázalo, že živ do-sud náš národ a jazyk český, aby ukázalo sílu a zdatnost svou, kteráž imponovati má nepřítelům našim tajným i zřejmým, a poučiti je, že marno jest veškeré násilí zutřivé proti svatým právům našim. V to-mto posvátném boji, stojí bratři Soko-lci v předvoji.

Jak smutný jest osud oněch slo-váček dítek, kteréž Maďari v Ta-trech “kradou”, aby nimi národnost svou udrželi, toho nejlepší důka-zem jest následující příklad: Vdova Marie Holzrechtová z Trenšína odevzdala před pěti lety na domluvy úřadní ze svých pěti dítek tři syny “sirotčí komisi” za podmínek, že budou náležitě vychováni, do školy posláni a kdykoliv si toho bude jen přáti, jí vráceni. Zvěděvši o nepříz-nivých poměrech, v nichž se nalézá-jí v rukou maďarských “opatrovní-ků”, žádala r. 1892 sirotčí úřad trenšanské stolice, aby jí dítky vrá-til. Z úřadního jednání vyšlo na jevo, že dítky do škol nechodí, že se jich používá za pasáky a že “sirotčí komise” nedodržela učiněné ujedná-ní ve přímě vychování dítek. Přes to jí dítky nebyly vydány a ozná-meno jí, že se tak stane, zaplatí-li za pět let po 15 zl. měsěčně za každé, jakožto náhradu nynějším jejich “pěstounům”.

(Dokončeni.)

Kupujte jen právě Severovy léky. Na každém musí býti jméno Severo-vo jinak lék není pravým.